

POLLÁGH PÉTER

Tano
(Régi hullám)

Gaetano Cariddi emlékére

Mikor megszületél, forró csillag
volt az égen. Lógott vagy ült,
gyakorolta, milyen is egyedül,
és nem, nem hozta rímhelyzetbe
a hegedűt, az egyedült,
sem a tücsköt, aki hegedült.

Egyszínű vagy, Tano.
Bocsáss meg: túlszínű.

Te sötétben az első.
Téged megvett a hideg.

Te vadcsempész.
Tano, vigyél ki a lőkött fák alá.
Tano, bolondozzál.
Tano, végezzél.

Három pohár: az összes személyed,
mélységed, személyiséged egyszerre ihat.
Na jó, annyi pohár a világon nincsen.

Megmozdíthatnál végre,
mint egy milliárdot.

Eltettem a mosolyt.
Megütöttem a zsebet, ahová tettem.
Kiállok minden füst mögül.

Rizóma vagy. Introverzió.
Tempo Giusto. Akromata.
Elunt szabályok közt szalad a szóegér.
Lépnék a fékre, vagy a kuplungra,
ha tudnám, mi az.

Te latin szókoporsó(vivő).
Te tanítod a sötétet.
Masíroznak a kis betanított feketék.
Tüneteim lesznek tőled, Tano,
nem mondom meg, hogy mik.

A keserűség kiflije: ezt mondtad a Holdra.
 Most mit csináljak veled, Tano?
 Cigányfúróval fúrjak bele a nyelvedbe?
 Te fekete digó, te espresso!
 Te feketeleves.
 Mi ez a temetői tempó, Tano?

Verziószorzó vagyok,
 te meg jelerősítő, jobban hallom magam.

Gyönyörködöm a fájdalmadban. Ahogy tocsogsz benne.
 A látóüvegemben látlak. Koboldka vagy.
 Bele vagy zárva. Zsebre teszek, váglak.

Te fény-nyelő. Káin klubjába kulcsot kapó.
 A hajad ében. A szemed ében.
 (Elveszek a bűn üregében.)
 Ő az, az ébennuhás. Nem láttam
 ilyen uralmat, ilyen rianást.
 Legalábbis feketében nem.

Mit iszol, Tano? Digó presszót?
 Hígítatlan gyűlöletet?

Kúp vagy, Tanó,
 de ne gondoldj a piramisra.
 Túl déli vagy, túl napszítta.
 Kétszívű.
 A bal szívednél keresgéljél,
 mikor föl akarsz állni.
 Csak a tükörben látszik?
 Lehet, bár a denevérek nem látszanak.
 Te mit látnál Edevis tükrében?

Erdőket ígértek,
 mégis erdőkerülő,
 senki lettem,
 egy kővé vált Péter.
 A tenger gyümölcseit nem kérem,
 nem csendül fel az éden,
 csak megül a csend.

Luna Lovegoodot szeretem,
 ki tudja, hányadik életemben.
 De inkább Mrs. Dougie Jonest,
 Hannah McKayt. Titti Pecci Scialoiát.
 A te Estheredhez már érni sem érnék.
 Nevekket megyek nevek ellen,
 lábjegyzetelni elfelejtettem.

Nem merek piskótát,
babát mártani a tejbe,
a sok emlék még megenne.

Tiszta csípés vagy, Tano.

Tano, te vétkező kezű.
Te kimúlt képű.
Hogy lehetsz ennyire jó, Tano?

Éles szemű: mesébe látsz.

Kiskoromban Tanóról szóltak a mesék,
de te felülírtad mások nevét.
Tízévesen megjelöltél.
Abnormálisan kész válaszaid vannak,
és készek vagyunk tőled
lopni.

Te szálltad meg a kis Dextert?

Fukararcú vagy, Tano.
Kikapárod a lelkeimet.
Feleszed az édesemet.
Az apád egy rohadék lehetett,
a nem kért ütőd, a vérapád.

Elverték.
Líræmber vagy.
Úrfekete, pedig alulról jöttél,
mint annyi ártó,
de nem mondom rád, hogy szellem.
A te neved verhetetlen.
Néha: úifehér, Tano, néha.

Eltört ló: ennyi bizonyíték volt ellened,
s te a tűzzel megettetted.

Megáll a felhő alatt az Audi,
onnan tudom, hogy a tiéd.
Neked nyílik. Antivirág.

Te öntöd a formát,
a Bábos meg kisüti?
Téged elvittek, és valakit visszahoztak.
Micsoda csillárok alatt ültél, Tano.
Nem kell neked kóla,
pedig színben passzolna,
a pezsgésről nem is szólva.

Ne ködösíts, Tano, az a mi dolgunk,
mondja a Bábos, a halállal határos
tartományban, hol egyszer majd kinyitják
az Idegen befejezések szótárát.

Te diktáltad anno,
hogy varjú lesz a bábból,
ha a sötét gyalog célba ér?
A Hagon beszélsz.
Te voltál a világholló, Tano?
Szembe nézel, nem szerteszt,
fonjon be mindent a sötétség.
Ezerkarú, csápos alámerülés.

Kéne egy kis süti? Egy harapás Esther tortájából?
Cukorból vagyok? – kérdezte.
Nem, mondtad, és bekaptad.

Edd el az eszem, Tano.
Bár nem ott tartom,
ahol feltételezed,
talán egy volt-nincs szekrénnyel
közlekedtetem.
Kirakom itt, kirakom ott,
ahogy a kirakóst és a dühöt kell.

Helyettem öltözöl fel.
Ünneplőben vagy, napra nap.
De mit ünnepelsz, Tano?

Mit felejték helyetted el?
Mivel vertél el?
Mivel vertél el annyi vetést?

Ki vágta ki két gyűlölő üregét?
Te vágta le a baba arcát,
amit Maria dajkál?
Azt a félarcú babát
is neked köszönhetjük, Tano?
Espinóznak adta vagy lírára
váltottad?

Maffia vagy paifüm?
Mi fér be egy sorba?
Tamperral tömöríteni
kávét nem szabad.

Ki Tano? Ki Tano?
Greta nem szerette a szád.
A mosolyban csak az életükért könyörgő
majmok vicsorát láttad, igaz?
Kivágtad a fáját. A kurva szád.

A túlzó feketében a fájdalom fehér:
az a lelkeszgallér? Vagy az a prím?

Itt járók vannak, meg kelők.
Mit keresel a nyílt utcán, Tano?
Te sikátor! Te szárnyas!
Te fennjáró likőr!

Aláásol minket, arisztokratákat, Tano,
csak vaj vagyunk neked, krém és torta.
Mi van a füled mögött, Tano?

Kivágod a fákat.
A régi családokat kivárod, kieszed.
Sötéttel töltesz meg (r)égi fákat.
A helyünkön ülsz,
kieszeled a síkok átkát: a hajlítást.
Hatalomhajlítás.
Bemozog a világ,
és nem is egyes számban.

Elszabadulok, mint egy gyógyszer,
kit tudja, kit ragadok magammal,
és te segítettél. Felsokszoroztál.

Mert én bevettelek téged, és mégis élek.
Vad frutti, színes vád vagyok. Jövőtörő.
Túl északi neked, és észak nem enged.

Sötét utas vagy a hátsó ülésen. Egy potya.
Nyalóka a legrégebbi édességboltban.
Nálam meg van egy karamell-kocka.
Kezdődjenek el végre az idegen befejezések.
Megyünk, Tano, még nem mondom meg,
hogy hova.

„A pokol már nem jön el
senkiért, időszerűtlen”

